

ע"פ 4643/11/17 - מדינת ישראל נגד יגאל יפרח

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

07 ינואר 2018

ע"פ 4643-11-17 מדינת ישראל נ' יפרח

לפני:

כבוד הנשיא אברהם טל, אב"ד

כב' השופטת דנה מרשק מרום

כב' השופטת נאוה בכור

מדינת ישראל

המעוררת

נגד

יגאל יפרח

המשיב

נוכחים:

ב"כ המעוררת עו"ד אור ממון

המשיב ובא כוחו עו"ד שי נודל

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

בפנינו ערעור על החלטת בית המשפט קמא בתיק פלילי 34788-06-16 (בית משפט השלום ברמלה) לבטל את הרשעת המשיב בשתי עבירות איומים ובעבירה אחת של תקיפה נושא ההחלטה.

ב"כ המעוררת טוען בהודעת הערעור ובטיעונו בפנינו, כי שגה בית משפט קמא, שביטל את הרשעת המשיב בניגוד להלכת כתב ולפסיקה הרבה שבאה אחריה, שכן המשיב לא הוכיח את התנאי של קולת העבירה ולא הוכיח את התנאי המצטבר של פגיעה ממשית בעתידו.

ב"כ המעוררת טוען, כי יש להתייחס לנזק מוחשי ולא לנזק תיאורטי שעלול להיגרם למשיב וגם אם הוא פוטר ממוקום עבודתו ונפגע מעמדו, אין בכך כדי להצדיק את ביטול הרשעתו שכן מהמסמכים שהגיש המשיב, לא ניתן ללמוד כי סיבת פיטוריו מעבודתו היא אי הרשעתו וכי המשיב השתלב בעבודה חדשה אצל בני משפחתו.

באשר לסוג העבירה, טוענת המעוררת, כי בית המשפט קמא שגה כשהעדיף את האינטרס הפרטי של המשיב על פני האינטרס הציבורי שיש בהרשעה בביצוע עבירת אלימות והאיומים, תוך שימוש מאיים בנזק שהחזיק המשיב ברישיון בהיותו מתנדב במשטרה.

עמוד 1

ב"כ המערערת טוען, כי שגה בית משפט קמא כאשר קיבל את המלצת שירות המבחן שלא להרשיע את המשיב ולהטיל עליו 140 שעות של צבד תשלום פיצוי למתלונן בסכום של 3,000 ₪, ששולם והעמדתו במבחן למשך שנה.

ב"כ המשיב טוען, כי ביטול הרשעתו של המשיב מוצדק והוא מסתמך על המלצת שירות המבחן שלא להרשיע אותו לאור הנזק העתידי שייגרם לו כתוצאה מהרשעתו, כפי שהוכח על ידי פיתוריו ממקום עבודתו הקודם, מהתנדבותו במשטרה ולכן אין בעובדה שהוא מועסק על ידי בן משפחה, כדי לקבוע שלא נגרם לו נזק קונקרטי עתידי בשל הרשעתו.

ב"כ המשיב אינו מתעלם מחומרת התנהגותו של המשיב אך הוא טוען שאין בה, בצירוף נסיבותיו האישיות והרקע לביצוע העבירות, כדי להצדיק את הרשעתו.

אנו רואים עין בעין עם בית המשפט קמא, את חומרת התנהגותו של המשיב על רקע סכסוך דרך, שלמרבה הצער הפך להיות תופעה נפוצה שבתי המשפט, בראשות בית המשפט העליון ואף בית משפט זה, עושים הכל כדי למגר אותה על ידי הטלת עונשי מאסר בפועל ועונשי מאסר על תנאי, גם כאשר מדובר בנאשמים שהיו עד לאותו אירוע נורמטיביים, כפי שהיה המשיב שבפנינו.

אכן, קיימים מגוון שיקולים על מנת להצדיק אי הרשעה אך הכלל הוא הרשעה של מי שנקבע שביצע את העבירות ואי הרשעה הוא החריג לכלל שהמשיב לא עומד בו הן באשר לחומרת מעשיו בנסיבות ביצועם והן לגבי הפגיעה הצפויה לעתידו, גם בהתחשב בנסיבותיו האישיות המפורטות בתסקיר.

באשר לנסיבות ביצוע המאסר של המשיב נושא גזר הדין, מדובר היה בסכסוך על דרך שהתחיל בכך שהמשיב איים על המתלונן כי ישבור את אפו ובתגובה לתשובת המתלונן "מי אתה בכלל שתשבור לי את האף", התקרב המשיב לחלון רכבו של המתלונן והיכה אותו עם אגרופו בפניו.

המשיב לא אמר די בכך וכאשר החל המתלונן לצלם אותו, נתן לו המשיב מכה על ידו. המתלונן יצא מרכבו כדי להמשיך ולצלם את המשיב ואז היכה אותו המשיב בכתפו וכשהחזיקו אחרים אותו, הוא הניח את ידו על אקדחו, אותו החזיק ברישיון מתוקף היותו מתנדב במשטרה באופן מאיים כדי להפחיד את המתלונן.

מדובר באירוע מתמשך שכולו איומים ותקיפה מצדו של המשיב כלפי המתלונן, גם בנוכחות אחרים שהחזיקו בו ומשכך, אין בו כדי להצדיק את ביטול הרשעתו של המשיב כנדרש בתנאי הראשון לביטול הרשעה.

לאור האמור לעיל, לא היינו נדרשים לקיומו של התנאי השני לביטול הרשעתו של המשיב אך מכיוון שבית המשפט קמא התייחס לתנאי זה וגם ב"כ הצדדים התייחסו לקיומו, אין לנו אלא לומר כי לא הוכח בפנינו, כמו גם בפני בית משפט קמא, קיומו של חשש לנזק קונקרטי לעתידו התעסוקתי של המשיב.

גם אם המשיב פוטר, ובצדק, מעבודתו במועצה המקומית עמק לוד, על מנת שלא יימצא בחברת צעירים לאחר שביצע מעשה אלימות פיזית ומילולית, ומבלי להקל ראש בהתנדבותו של המשיב במשטרת ישראל, הרי המשיב מצא עבודה במקום עבודה של בני משפחתו ולא נגרם לו נזק כתוצאה מהרשעתו.

לאור כל האמור לעיל, אנו מקבלים את הערעור בכל הנוגע לאי הרשעת המשיב ומרשיעים את המשיב בעבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (2 עבירות) ותקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק הנ"ל.

העונשים שהוטלו על ידי בית המשפט קמא, יעמדו בתוקפם.

ניתן והודע היום כ' טבת תשע"ח, 07/01/2018 במעמד ב"כ הצדדים והמשיב.

נאוה בכור, שופטת

דנה מרשק מרום, שופטת

אברהם טל, נשיא